

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1076

29.10.2023 (134)

Conducerea între comunitatea națională și elitism

de la Michael Kühnen

WILLY KRÄMER

Trei generații de național-socialiști trăiesc astăzi în RFG - toate au produs, după 1945, personalități de vârf. Dar adversitatea vremurilor, condițiile de luptă politică, sub dominația directă și indirectă a ocupației și sub interdicția nazistă, agitația și persecuțiile enorme, i-au împiedicat să dobândească o importanță politică externă sau chiar să devină cunoscuți public. Dar semnificația lor internă este cu atât mai mare, cu cât ele garantează tradiția istorică și legitimitatea succesiunii politice până în prezent. Faptul că liderii postbelici ai național-socialismului, spre deosebire de liderii istorici, nu au dobândit nicio semnificație politică externă nu le schimbă importanța pentru istoria partidului și nici nu schimbă faptul că au fost sau sunt cu adevărat personalități conducătoare național-socialiste și, prin urmare, ar trebui să fie un model și un exemplu pentru noi.

Prima generație a național-socialismului este generația fondatoare, din care au provenit și majoritatea marilor lideri istorici ai NSDAP - luptători pentru o Germanie mai bună în Republica de la Weimar, modelatori în cel de-al Treilea Reich, martiri ai prăbușirii.

După 1945, unii s-au reunit în Partidul Socialist al Reichului (SRP), alții - inclusiv unii dintre ultimii lideri istorici de nivel mediu care au supraviețuit vânătorii de

oameni din 1945 - au făcut parte din așa-numitul Cerc Gauleiter din jurul secretarului de stat din Ministerul Propagandei din Reich, Dr. Naumann. La mijlocul anilor 1950, toate aceste încercări s-au stins. Cei mai mulți dintre membrii generației fondatoare au demisionat și/sau au lucrat în grupuri naționale burgheze, în timp ce național-socialismul lor s-a estompat într-o amintire melancolică. Astfel, au dispărut din istorie. Dar au existat câțiva care nu au demisionat, care au rămas alături de trecutul lor în toate aceste decenii și au reintrat în rândurile lor atunci când a apărut o nouă mișcare național-socialistă:

Mulți dintre vechii luptători, purtători ai Insignei de Aur a partidului și chiar lideri politici istorici ai NSDAP de rang inferior sau mediu au aparținut comunității noastre și continuă să o facă și astăzi - cel mai înalt rang dintre ei este în același timp cel mai mare model al nostru ca personalitate conducătoare a național-socialismului postbelic și a generației fondatoare:

Muncitor, mișcare de tineret, luptător pe front în Primul Război Mondial, soldat politic în prima perioadă postbelică, intrat în partid în 1928, rănit grav în luptele de stradă cu Frontul Roșu un an mai târziu, purtător de cuvânt al Reichului, purtător al Insignei de Onoare de Aur a NSDAP și lider politic cu normă întreagă după 1933 până în ultima zi - acesta este membrul nostru de onoare Willi Krämer.

Dacă am fi avut pentru național-socialismul istoric cu tovarășii de partid Heß, Röhm și dr. Goebbels, muncitorul consumator al partidului, soldatul lider politic rebel și revoluționar care a înfrânt orice rezistență și propagandistul pasionat și ingenios ca exemple strălucite de conducere național-socialistă, pare de o importanță simbolică și fatală faptul că, pentru național-socialismul postbelic, Pg Krämer devine un model care și-a făcut datoria în toate cele trei domenii:

Willi Krämer a fost soldat politic, luptător de stradă al Noii Ordini și, în cele din urmă, chiar înainte de a se alătura partidului, lider regional din Saxonia Veche al unei asociații de soldați revoluționari - Wehrwolf. Ulterior, a fost lider de grup local și de district și, în cele din urmă, lider politic în cadrul personalului adjunctului Führerului, adică un subordonat direct al lui Rudolf Hess. În cele din urmă, purtătorul de cuvânt al Reichului a fost transferat la Departamentul de Propagandă al Reichului al NSDAP, devenind astfel, mai târziu, membru al conducerii partidului din Reich. Inițial, a ajuns la funcția de director al biroului de personal, care, în organizarea conducerii Reichului, corespunde nivelului de secretar de stat în cadrul ministerelor. Astfel, a făcut parte din anturajul apropiat al Dr. Goebbels, la ale cărui conferințe ministeriale zilnice, în cadrul cărora se elaborau, se decideau și se anunțau liniile directe ale propagandei în timpul războiului, a fost prezent în calitate de reprezentant al RPL. În prăbușirea anului 1945, a ajuns în cele din urmă în poziția de adjunct al ministrului Reichului pentru propagandă în cadrul Guvernului Reichului de Sud - și, prin urmare, în poziția de

principal responsabil cu propaganda național-socialistă în ultimele săptămâni de război în cazanul sudic al Reichului, care fusese împărțit de Aliați într-o zonă de nord și una de sud. Pg. Krämer a fost cel care, la 8 mai 1945, a difuzat ultimul serviciu de știri al celui de-al Treilea Reich, cu ultimul emițător liber din regiunea sudică, de la o stație mobilă din Alpi, și a încheiat sfidător știrea capitulării și, odată cu ea, sfârșitul temporar al libertății germane, cu Deutschland- und Horst-Wessel-Lied.

Fără voia sa, Willi Krämer a părăsit Berlinul asediat pentru sudul țării, pentru a-și lua locul în guvernul Reich-ului, la ordinul personal al lui Goebbels. La fel ca toată lumea, știa că rezultatul Bătăliei Berlinului va decide soarta Germaniei și, ca mulți alții, nu dorea să supraviețuiască unei posibile înfrângeri, ci să își caute moartea în ruinele unei capitale a Reich-ului înfrânte. Dar Dr. Goebbels l-a trimis departe, motivând: "*După acest război trebuie să mai existe oameni care să poată depune mărturie despre ceea ce am vrut cu adevărat și despre cum a fost de fapt*". Această ultimă misiune a doctorului Goebfels a devenit munca de o viață a lui Pg. Krämer în Germania postbelică:

În calitate de lider de birou și lider de propagandă la nivel de stat, Willi Krämer a luptat și a lucrat în cadrul SRP și DRP. Când opoziția națională, odată cu înființarea NPD în 1964, a ajuns în cele din urmă să recunoască sistemul de guvernare, s-a retras din activitatea organizațională și a devenit liderul spiritual al național-socialismului postbelic. Așa-numitele "**Scrisori de la Göttingen**", care **sunt** publicate și astăzi, au devenit mijlocul de conducere în această luptă de formare spirituală, prin care a îndeplinit mandatul lui Goebbels, a menținut național-socialismul în viață și l-a transmis la timp unei noi generații. Ce simț al responsabilității față de ideea noastră sacră, care își pierduse forma organizatorică; ce voință, ce loialitate față de ultimul ordin al superiorului său l-au caracterizat pe acest tovarăș de conducere în lupta sa solitară de mulți ani, când nu mai exista nicio speranță, nicio șansă, când noaptea lungă a național-socialismului părea deja să însemne somnul de moarte pentru idee și mișcare. Willi Krämer s-a apărat de această suflare glacială a morții cu "Scrisorile de la Göttingen" și a salvat astfel național-socialismul în cea mai disperată perioadă a istoriei sale. Ce realizare, ce om!

Iar Willi Krämer nu numai că a păstrat, nu numai că a aprofundat ceea ce fusese încercat și testat, dar a și transmis mai departe în timp. În jurul anului 1980, am intrat în contact cu Willi Krämer, pe când eram încă în primul meu Gesinnungshaft. În perioada care a urmat, s-a dezvoltat un contact extrem de intens prin scrisori, în care Willi Krämer m-a învățat ce a fost cu adevărat național-socialismul, în timp ce eu îl făceam conștient de greutățile și speranțele noii generații de național-socialiști și îl interesam de lupta noastră.

După fuziunea Frontului de Acțiune al Național-Socialiștilor cu Activiștii Naționali, în ianuarie 1983, tovarășul de partid Willi Krämer, unul dintre supraviețuitorii de cel mai înalt rang și liderii istorici ai NSDAP, a devenit membru de onoare al ANS/NA și a semnat petiția Inițiativei noastre împotriva interzicerii NS, prin care se cerea Bundestagului să abroge legile de interzicere a NS.

Tovarășul nostru Willi Krämer are acum peste 80 de ani, sănătatea lui este în declin, dar are capul mai limpede ca niciodată și o inimă fidelă și neîntreruptă. El rămâne în continuare alături de noi - o personalitate exemplară de lider național-socialist din generația fondatoare, pe care o luptă politică de peste 60 de ani l-a condus în cele din urmă de partea comunității noastre din Noul Front! Un camarad lider care nu a vrut niciodată nimic pentru sine, ci care și-a dedicat complet viața ideii noastre sfinte! Un tovarăș, un lider, un exemplu pentru generațiile viitoare!

"ARMIN"

A doua generație național-socialistă este generația HJ, care a crescut în timpul celui de-al Treilea Reich.

În măsura în care au fost eligibili din punct de vedere al vârstei, acești tineri idealiști entuziaști s-au înrolat în masă pe front, au luptat ca eroi și au murit ca martori de sânge pentru Germania și național-socialism. Sacrificiul de sânge al acestei generații, a cărei înflorire a căzut, a fost teribil - gândiți-vă doar la Divizia SS "Tineretul Hitlerist", formată de două ori din voluntari HJ, de două ori sângerață, care a intrat în captivitate la 8 Mai 1945, cu doar 600 de soldați rămași. Să ne gândim la studenții de la NAPOLA, dar și la toți ceilalți băieți HJ obișnuiți care s-au grăbit pe front și care încă luptau și mureau când totul s-a prăbușit în jurul lor - nu întâmplător băieții HJ și voluntarii SS străini au fost ultimii care au apărat Führerbunkerul din Berlin: un simbol emoționant al luptei noastre, pe care tineretul a preluat-o și o înțelege astăzi ca pe o revoluție mondială a rasei albe.

De îndată ce această generație s-a întors din lagărele de prizonieri de război ale învingătorilor, a început reconstrucția țării complet distruse, care avea să apară în curând ca un miracol atât pentru prieteni, cât și pentru dușmani. De asemenea, din punct de vedere politic, mulți dintre ei au reluat lupta pentru libertatea Germaniei și s-au alăturat Partidului Socialist al Reichului ca elementul său cel mai activ și militant.

Dar interzicerea SRP și începutul prosperității în masă, care părea să le compenseze lipsurile, suferințele și sacrificiile tinereții lor și la care nu puteau spera decât cu prețul acomodării politice, au rupt aproape complet spatele acestei a

doua generații. Această generație de mijloc este cea care a cedat cel mai complet în fața lumii minusurilor, a consumului de masă și a reeducării.

Dar chiar și printre ei există camarazi care și-au găsit drumul spre noi - luptători de pe frontul celui de-al Doilea Război Mondial și copii de moloz ai "orei zero", cum ar fi membrul nostru de onoare Otto Riehs, deținător al Crucii de Cavaler din rândul soldaților, care, în calitate de caporal, a ținut piept și a distrus parțial o unitate de tancuri rusești cu un tun antiaerian defect, riscându-și personal viața - dar care a dat dovadă de curaj și coloană vertebrală și în perioada postbelică: în SRP, DRP și NPD, până când, în cele din urmă, și-a găsit drumul în rândurile *Gesinnungsgemeinschaft*-ului nostru, a devenit președinte al *Freundeskreis Deutsche Politik*, o organizație de susținere a ANS/NA și, în cele din urmă, candidatul principal al comunității noastre la alegerile locale din Frankfurt/Main din anul 1985! Acest model militant al perioadei de război și postbelice, acest adept fidel al ideii și al mișcării va fi alături de noi și în viitor!

Unul dintre modelele și luptătorii acestei generații este tovarășul nostru Kurt Müller, care, timp de mulți ani, și-a riscat întreaga existență materială pentru a oferi mișcării un loc de întâlnire și de sărbătoare, care și-a apărat de două ori credința în spatele gratiilor și care, prin organizarea și desfășurarea ceremoniilor de consacrare în marile zile de comemorare ale mișcării noastre, a păstrat conștiința unității mișcării noastre dincolo de toate granițele organizaționale și a supraviețuit, de asemenea, perioadelor întunecate de declin organizațional.

Amândoi ar putea fi reprezentativi pentru acea mână de oameni din generația HJ care mai aparțin sau aparțin din nou mișcării național-socialiste astăzi.

Cu toate acestea, în sensul real și organizațional, aproape nimeni altcineva din această generație nu a mai apărut ca tovarăș de conducere - dar, cu toate acestea, onorăm UN tovarăș de partid, ca personalitate conducătoare național-socialistă a celei de-a doua generații naziste:

A activat încă de la vârsta de 6 ani în HJ în prima perioadă de luptă, fiind astfel purtător al insignei de onoare de aur a HJ, a crescut într-o familie profund național-socialistă (tatăl, Alter Kämpfer și lider SA, a scăpat la limită de execuție la 30 iunie 1934), a luptat pe front în cel de-al Doilea Război Mondial, a fost clasificat în lagărele britanice de prizonieri de război ca național-socialist incorigibil și eliberat abia la sfârșit. Luptător de primă linie în cel de-al Doilea Război Mondial, clasificat ca național-socialist incorigibil în lagărele britanice de prizonieri de război și eliberat abia la sfârșit, activist SRP, DRP și NPD, fondator al unui grup independent NS în anii 1970, care a fuzionat apoi cu NSDAP/AO - acesta este omul cu numele de cod "Armin": luptător și tovarăș de conducere al generației HJ! În 1976, "Armin" a devenit coordonator al NSDAP/AO pentru întreaga Germanie,

iar în 1977 șef de stat major al SA subterane ale NSDAP/AO, pe care a fondat-o și în care a jucat un rol decisiv, la care m-am alăturat și eu în martie 1977 și pentru care am fondat prima furtună locală SA la Hamburg, la 8 mai același an, care a devenit originea comunității noastre actuale. Așadar, Pg. "Armin" a fost unul dintre primii mei șefi și un adevărat model pentru mine.

Loialitatea sa de nezdruccinat față de partid și față de idee a vorbit de la sine și pentru el - ne-a învățat primatul partidului asupra persoanei, nu a vrut niciodată să fie el însuși în prim-plan și a format acel stil de camaraderie, dăruire și sacrificiu și a revitalizat spiritul SA care ne este caracteristic astăzi.

El a fost cel care a abordat cu energie și a dus la bun sfârșit reabilitarea șefului de stat major Röhm. Ne-a dat un exemplu de disponibilitate nemărginită pentru acțiune, deși, ca familist cu șase copii mici, ar fi avut toate motivele să se abțină. Dar "Armin" a trăit cerința că un lider SA poate și trebuie să lupte și să conducă doar de pe front, în fruntea camarazilor săi, și nu doar a predicat-o!

Cu imaginație și voință, el a construit SA a NSDAP/AO, realizând o performanță istorică pe care comunitatea noastră continuă să o construiască și să lupte și astăzi.

Cu toate acestea, trebuie să mă limitez la a-l prezenta pe acest important lider al istoriei partidului nostru doar prin pseudonimul său, deoarece sfârșitul vieții acestui extraordinar luptător este cufundat într-un crepuscul din care nu vrem să ne tragem foștii noștri colegi de luptă încă în viață și nu vrem să-i menționăm numele real:

"Armin" nu a devenit un trădător, a rezistat nestingherit în toți anii de închisoare, dar prăbușirea SA în 1979, situația materială mizerabilă din Gesinnungshaft, dezamăgirea umană a familiei care i-a întors spatele și rutina zilnică plictisitoare a vieții de închisoare i-au distrus și mutilat caracterul - energia sa, altădată înălțătoare și mișcătoare, a început să se întoarcă împotriva sa și a propriilor camarazi. S-a rupt și s-a certat cu toată lumea, s-a simțit trădat și s-a pierdut în izolare.

Și el s-a despărțit de mine. Dar îl păstrez în memoria mea cu onoare și respect și încă îl număr pe luptătorul pe care l-am cunoscut sub numele de "Armin" printre marii lideri ai mișcării noastre. În ciuda întunericii sfârșitului, el se ridică deasupra majorității reprezentanților generației sale care au uitat și trădat idealurile tinereții lor și rămâne pentru noi, tinerii luptători, o punte importantă a tradiției istorice care ne leagă de NSDAP-ul original și de luptele din prima perioadă postbelică și un model al luptei noastre!

